

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.029/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Popgyákunik Péter ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Vas Vármegyei Rendőr-főkapitányság (9700 Szombathely, Petőfi Sándor u. 1/C.)
Az alperes képviselője:	dr. Németh Róbert Kálmán kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (25. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.774/2022/22. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 54.600 (ötvennégyezer-hatszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2008. január 1. napjától teljesített szolgálatot a alperes hivatalának állományában, 2013. augusztus 31. napjáig beosztás1 beosztásban. Az alperes a szám1 számú parancsával a felperes 2013. szeptember 1. napjától rendelkezési állományba helyezte. A belügyminiszter szám2 számú határozatban foglalt vezénylése alapján a felperes 2013. szeptember 1. napjától a helység1i Rendvédelmi Technikumban teljesített szolgálatot. A felperes vezénylése a Belügyminiszter szám3 számú határozata értelmében 2021. június 30. napjával szűnt meg, a vezénylés szerinti szolgálati helyen a felperes utolsó beosztása beosztás2 volt. Az alperes a szám4 számú állományparancsával a vezénylést megszüntető határozat alapján 2021. június 30. napja szerinti hatállyal megszüntette a felperes rendelkezési állományba helyezését.

[2] Az alperes 2021. június 30. napján tartott személyzeti elbeszélgetésről készült szám5 számú jegyzőkönyvben foglaltak szerint tájékoztatta a felperest, hogy a Vas Megyei Rendőr-főkapitányságon és annak helyi szerveinél a felperes vezénylésének helye szerinti utolsó szolgálati beosztásával azonos besorolású, felajánlható beosztás nincs, és a vezénylés megszüntetésétől számított egy éven belül nem is várható, hogy lesz. Erre figyelemmel a részére a helység2i Rendőrkapitányság osztályla csoport1 állományának nyomozótiszti beosztását ajánlotta fel 2021. július 1. napjától, melyet a felperes nem fogadott el.

[3] Az alperes felettes szerve vezetőjének 2021. július 5. napján kelt szám6 számú intézkedése alapján a felperes szolgálati viszonya 2022. március 31. napjával felmentéssel megszüntetésre került a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban Hszt.) 80. § (2) bekezdés d) pontja, 86. § (2) bekezdés g) pontja, 64. § (3) bekezdése és a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 48. §-a alapján. A határozat indokolása szerint a felperes vezénylése megszüntetésre került, a személyzeti elbeszélgetésen részére felajánlott munkakört nem fogadta el, ezért a jogviszonyát a Hszt. 64. § (3) bekezdés alapján meg kellett szüntetni. Az alperes a szám7 mi. számú állományparancsban a felperes szolgálatteljesítési helyéül 2021. július 1. napjától 2021. november 30. napjáig a helység2i Rendőrkapitányság osztálylát jelölte ki. A felperes a felmentő valamint a szolgálatteljesítési helyet kijelölő intézkedésekkel szemben jogorvoslattal nem élt.

[4] Az alperes a szám8 számú tájékoztatásában arról tájékoztatta a felperest, hogy az egyszeri szolgálati juttatásban részesítése nem lehetséges a fegyveres és a rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálat elismerése céljából megállapított szolgálati juttatásról szóló 712/2021. (XII. 20.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) alapján.

[5] A felperes 2022. március 30. napján 18 pontból álló szolgálati panaszt terjesztett elő az alperesnél, melyben többek között sérelmezte a Hszt. 80. § (2) bekezdés d) pontjára és 86. § (2) bekezdés g) pontjára is utalással, hogy rá nem a Hszt. 37. címében foglaltak, hanem a 38. címben foglaltak lettek volna alkalmazhatók; az alperes nem megfelelően járt el az új beosztás felajánlása során; a szolgálati jogviszonya jogellenesen került megszüntetésre; a Korm. rendelet szerinti egyszeri szolgálati juttatásra jogosult.

[6] Az alperes felettes szerve a határozatszám1 számú határozatával a szolgálati panaszt részben megalapozatlanság miatt elutasította, részben annak helyt adott, részben az abban foglaltak érdemi elbírálását mellőzte, részben pedig felterjesztette a Belügyminiszterhez.

A felperes keresete, az alperes védírata

[7] A felperes a keresetében kérte a panaszt elbíráló határozat megsemmisítését, továbbá, hogy a bíróság ítéletével pótolja a Korm. rendelet szerinti egyszeri szolgálati juttatásban részesítésről szóló parancsot, és állapítsa meg, hogy a Korm. rendelet 7., 8. és 9. §-a szerinti szolgálati juttatásra jogosult, valamint kérte kötelezni az alperest szolgálati juttatás jogcímen 4.424.448 forint tőke és késedelmi kamata megfizetésére. Azzal érvelt, hogy a szolgálati juttatás kifizetésének megtagadásáról szóló tájékoztatás sem formájában, sem tartalmában nem felel meg a hatályban levő jogszabályoknak és közjogi szervezetszabályozó eszközöknek, az címzést, és nevet nem tartalmaz, illetve a külalakja sem felel meg az Iratkezelési Szabályzatról szóló 40/2017. (XII. 29.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 305. pontjában és 10. mellékletében foglaltaknak. Álláspontja szerint a vezénylése és a felmentése is jogellenesen történt, az alperes nem alkalmazhatta volna a Hszt. 37. címében foglalt 62-64/A. §-ban foglalt rendelkezéseket, helyette a Hszt. 38. címében foglalt 65-66. §-ai lettek volna az irányadóak. Az alperes diszkrecionális jogkörben eljárva ajánlott fel számára alacsony, méltánytalan beosztást, életszerűtlen, hogy legalább egy éven belül ne lenne megfelelő felajánlható beosztás. Jogszabálysértőn járt el, amikor a Hszt. 77. § (1) bekezdése ellenére nem helyezte rendelkezési állományba, így beosztást nem töltött be 2021. július 1. napjától. Álláspontja szerint a Korm. rendelet 5. § (1) bekezdés b) pont bb) alpontjában foglaltak nem alkalmazhatók, ezért jogosult lett volna a szolgálati juttatásra. Az alperes nem helyezte rendelkezési állományba, ezzel elzárta attól, hogy a szolgálati juttatásban részesüljön; joggal való visszaélést valósított meg, és megsértette az egyenlő bánásmód elvét. Joggal való visszaélést jelentett, hogy a vezetője rendelte be személyzeti elbeszélgetésre, holott 2021. június 30. napjáig a munkáltatója a helységi Rendvédelmi Technikum igazgatója volt, részére parancsot az alperes állományába tartozó személy nem adhatott, az eljárás sértette a személyiségi jogait. A személyzeti elbeszélgetés gyors lefolytatása nyomásgyakorlást valósított meg, megtévesztő volt az alperes eljárása, a jegyzőkönyvet előre elkészítették, az abban foglaltak átfogó értelmezésére nem volt lehetősége, három nap gondolkodási időt kért, melyet az alperes megtagadott.

[8] Az alperes a védíratában a keresetnek mint alaptalannak az elutasítását kérte annak hangsúlyozásával, hogy a Korm. rendelet a szolgálati juttatásra nem jogosultak tájékoztatására tartalmi és formai kötelezettséget nem rögzít; a Hszt. 38. címe a 65-66. §-ában a speciális rendelkezéseket, míg a 37. cím a 62-64/A. §-okban az általános rendelkezéseket tartalmazza, speciális rendelkezések hiányában az általános rendelkezések alkalmazása volt szükséges. A Hszt. 38. címe nem tartalmaz szabályokat a vezénylés megszüntetése esetére, ezért a Hszt. 37-38. címét együttesen szükséges alkalmazni. A felperes a szolgálati viszonyt megszüntető határozattal szemben szolgálati panasszal nem élt, a felmentésére a Hszt. 86. § (2) bekezdés g) pontja alapján a felajánlott új beosztás el nem fogadása miatt sor kellett, hogy kerüljön. A felperes a Korm. rendelet 5. § (1) bekezdés b) pont bb) alpontjára és (2) bekezdés b) pont bb) alpontjára figyelemmel nem jogosult az egyszeri szolgálati juttatásra.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a Korm. rendelet 3. § (2) bekezdése alapján a formális munkáltatói intézkedés kiadásának kötelezettsége a munkáltatót csak a szolgálati juttatásra való jogosultság megállapítása esetén terheli, nincs ilyen kötelezettsége azonban, ha a szolgálati juttatásra a munkavállaló nem jogosult. Mindezek alapján nem követett el jogszabálysértést az alperes, amikor csak egy tájékoztatást bocsájtott ki arról, hogy a felperes nem szerzett jogosultságot a fegyverpénzre. A Hszt. 267. § (1)-(4) bekezdéseire utalást követően kiemelte, hogy a per kereteit a szolgálati panasz a keresettel érintett részei képezték. A perben nem klasszikus aktusfelülvizsgálatot végzett, hanem közszolgálati igény elbírálását, ezért a sérelmezett panaszt elbíráló határozat megsemmisítésére külön kereseti kérelmet nem kellett előterjeszteni, így annak megsemmisítéséről sem kellett határozni, az ilyen tartalmú kereseti kérelem nem bírt jelentőséggel. A szolgálati panasz a korábban elmulasztott szolgálati panasz előterjesztésnek lehetőségét vagy az azzal érintett bírósági felülvizsgálatot utólag nem teremti meg, az alperesi foglalkoztatás teljeskörű felülvizsgálatára a perben nincs lehetőség. A felperes az egyszeri juttatással kapcsolatos szolgálati panaszát 2022. március 30. napján terjesztette elő, a felmentésére azonban már 2021. július 5. napján sor került. A Hszt. 80. § (2) bekezdés d) pontja, 86. § (2) bekezdés g) pontja és 64. § (2)-(3) bekezdése alapján a jogviszonyának megszüntetésére azért került sor, mert a neki felajánlott beosztást nem fogadta el. A jogviszony megszüntetésével szorosan összefügg a vezénylet megszüntetésének, az állásfelajánlás jogszabályi megfelelőségének, illetve ahelyett a rendelkezési állományba helyezésnek a kérdése, melyek a megszüntető jognyilatkozattal szembeni szolgálati panaszban lettek volna kifogásolhatók, azonban azt a felperes nem támadta. Mindezekre figyelemmel a jelen perben a szolgálati jogviszonyának megszüntetését, az azzal összefüggő állásfelajánlást és a rendelkezési állományba helyezést már nem támadhatja. A személyügyi elbeszélgetésen a felperes jogi képviselővel vett részt, azon részletes tájékoztatást kapott, mely után a felajánlott beosztást nem fogadta el. Az a körülmény, hogy a munkáltató nem biztosított számára gondolkodási időt, nem teszi az eljárását jogszerűtlenné, nyilatkozhatott a felajánlott beosztás elfogadásáról. A Korm. rendelet 5. § (1) bekezdés b) pont bb) alpontja és (2) bekezdés b) pont bb) alpontja alapján a felperes a szolgálati juttatásra, a fegyverpénzre nem volt jogosult, mert a jogviszonyának megszüntetésére a felajánlott beosztás el nem fogadása miatt került sor. A Hszt. 4. § (1) bekezdése alapján tilos a joggal való visszaélés, ilyennek minősül az alanyi jog gyakorlása, amely kifejezetten ellentétben áll az adott alanyi jog rendeltetésével. Akkor állapítható meg, ha egy jog gyakorlása nem ütközik ugyan konkrét tilalomba, de a joggyakorlás jogellenessége kimutatható azért, mert a joggyakorlás módja nem felel meg a rendeltetésének. A felperes a perben nem tett olyan tényelőadást és jogi érvelést, miszerint a formálisan jogszerű joggyakorlás ténylegesen miért lenne jogellenes az alperes részéről, ilyen jogellenes célzatot a rendelkezésre álló adatok alapján a bíróság sem tudott megállapítani.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] A felperes a fellebbezésében a tartalma szerint kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereseti kérelme szerinti alperesi marasztalást. Sérelmezte, hogy az alperes a tájékoztatásában közölte, miszerint fegyverpénz a számára nem jár, ez a tájékoztatás sem formájában, sem tartalmában nem felel meg a hatályban levő jogszabályoknak és közjogi

szervezetsszabályozó eszközöknek, címzést és nevet sem tartalmaz, továbbá az irat külalakja nem tesz eleget az ORFK utasítás 305. pontjában és 10. mellékletében foglaltaknak. A Korm. rendelet 3. § (2) bekezdése munkáltatói intézkedés kiadását írja elő, a tájékoztatás nem minősül ilyen munkáltatói intézkedésnek. Tévedett mindezek miatt az elsőfokú bíróság az ítéletének [30] bekezdésében annak megállapításával, hogy nem terheli a munkáltatót munkáltatói intézkedés kibocsátásának kötelezettsége, ha a munkavállaló szolgálati juttatásra nem jogosult.

[11] Hivatkozott arra, hogy a Hszt. 66. § (4) bekezdés utolsó mondata értelmében az alperes diszkrecionális jogkörben eljárva ajánlott fel részére alacsony, méltánytalan beosztást. Nem életszerű és elképzelhetetlen, hogy 2021. július 1. napjától, de legalább egy éven belül ne lenne az utolsó szolgálati beosztásának megfelelő, felajánlható szolgálati beosztás. A munkáltatói intézkedés elmulasztásával törvénysértő módon járt el az alperes akkor, amikor a Hszt. 77. § (1) bekezdése ellenére nem helyezte rendelkezési állományba annak ellenére, hogy 30 év hivatásos szolgálati jogviszony után a méltánytalanul alacsony szolgálati beosztást nem fogadta el, ezért beosztást nem töltött be 2021. július 1. napjától. Sérelmesnek tartotta a szolgálatteljesítési helyeként 2021. július 1. napjától 2021. november 30. napjáig a helység2i Rendőrkapitányságot kijelölő munkáltatói intézkedést a Hszt. 77. § (1) bekezdés a), i) pontjára, valamint a Korm. rendelet 7. § a-b) pontjára, 8. § (1)-(2) bekezdésére, (3) bekezdés a-b) pontjára, (4) bekezdés a-b) pontjára és 9. § (1)-(2) bekezdésére figyelemmel. Hivatkozott arra, hogy a munkajogi helyzetének rendezésénél a Hszt. 37. címében foglalt rendelkezések nem voltak alkalmazhatók, a Hszt. 38. címét kellett volna alkalmazni. Az új beosztás felajánlására diszkrecionális jogkörben került sor, ezért a Korm. rendelet 5. § (1) bekezdés b) pont bb) alpontjában foglaltak nem lehettek volna irányadóak, így jogosult volt a szolgálati juttatásra. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a fentiekkel szemben nem kötelezte az alperest a fegyverpénz megfizetésére.

[12] Az alperes vezetője szándékos magatartásával joggal való visszaélést valósított meg és az egyenlő bánásmód elvét is megsértette azzal, hogy nem helyezte őt rendelkezési állományba.

[13] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, mert az megfelel a vonatkozó jogszabályoknak, a megváltoztatásának illetve a hatályon kívül helyezésének az eljárásjogi feltételei nem állnak fenn. Másodfokú perköltségigénnyel élt. Előrebocsátotta, hogy a felperes a fellebbezésében a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 100. § (2) bekezdés b) pontját sértve nem jelölte meg egyértelműen, hogy az elsőfokú bíróság ítélete mely jogszabályt sért, a jogszabálysértést pontosan nem adta elő. Álláspontja szerint munkáltatói intézkedés kiadásának kötelezettsége az alperesi munkáltatót nem terhelte, az elsőfokú bíróság helyes jogértelmezéssel jutott arra a következtetésre, hogy munkáltatói intézkedés kiadására csak szolgálati juttatásra való jogosultsága esetén van lehetőség. A Korm. rendelet 3. § (1)-(2) bekezdése, 4. §-a, 5. § (1) bekezdés b) pont bb) alpontja és (2) bekezdés b) pont bb) alpontja alapján, mivel a felperes 2021. december 31. napján felmentési idejét töltötte, a szolgálati juttatásra nem vált jogosulttá. Az elsőfokú bíróság a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően állapította meg, hogy a felperes nem felelt meg a szolgálati juttatás feltételeinek és erről jogszerűen tájékoztatásra került. Az elsőfokú ítélet [24], [26] bekezdésében írtak alapján nem foghat helyt a felperes azon iratellenes hivatkozása, hogy tévesen került alkalmazásra a Hszt. 37. címének rendelkezése. A személyzeti elbeszélgetésre a vonatkozó normák alapján a felperes jogi képviselőjében szabályszerűen került sor, a felperesi döntés, az álláshely el nem fogadása

jogkövetkezményei nem róhatók fel az alperesnek, az alperes a személyzeti intézkedései megtétele során szabályszerűen járt el.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[14] A fellebbezés nem alapos.

[15] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helytállóan rögzítette, az irányadó jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott, melynek indokaival – azok ismételése nélkül – a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki az alábbiakat.

[16] A felperes fellebbezéséből megállapítható az elsőfokú ítélet sérelmezett része, az, hogy a felperes az elsőfokú ítéletben foglaltakat mennyiben, miként vitatja, és túlnyomórészt előadta a sérelmezett rendelkezésekhez kapcsolódó jogszabálysértési hivatkozásait. Nem foghatott ezért helyt az alperes azon észrevétele, hogy a fellebbezés nem felel meg a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltaknak, a fellebbezés visszautasításának nem volt helye, ennél fogva a másodfokú bíróság a fellebbezést érdemben bírálta el.

[17] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az ítéletében, hogy a Korm. rendelet 3. § (2) bekezdése csak helytadó döntés esetén írja elő külön munkáltatói intézkedés meghozatalát a jogosultság és annak összecszerúsége megállapításáról, elutasító döntése esetén azonban ilyen formai és tartalmi kötöttség nincs, ezért az alperes nem járt el jogszabálysértőn, amikor tájékoztató levélben juttatta a felperes tudomására, hogy a szolgálati juttatásra nem jogosult. Mindezekre figyelemmel a szolgálati juttatásra való jogosultságról való alperesi tájékoztatás formájának és tartalmának a juttatásra való jogosultság szempontjából érdemi jelentősége nem volt. A felperes a fellebbezésében csupán megismételte a szolgálati juttatás tárgyában küldött alperesi tájékoztatás formájával és tartalmával kapcsolatos kifogásait, csak állította, hogy az elsőfokú bíróság álláspontja téves, de nem fejtette ki, hogy a fellebbezésben idézett normahelyek alapján az elsőfokú bíróság megállapítása miért jogellenes, ezért a fellebbezése ebben a körben nem vezethetett eredményre.

[18] Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette az ítélete indokolásában, hogy a felperes a vezénylését, annak megszüntetését, a személyzeti elbeszélgetésen történeteket, az új szolgálati beosztás lehetőségének felajánlását, valamint annak el nem fogadása miatt a szolgálati viszonyának megszüntetését az arra biztosított jogorvoslati határidőben szolgálati panasszal nem támadta, ezért a fenti releváns ténykérdések a jelen perben már vitássá nem tehetők, a fentiek szerinti munkáltatói intézkedések jogszerűsége a jelen perben nem

vitatható. Mindezek alapján helytállóan állapította meg, hogy a vezénylés és a felmentés szabályainak megsértésére hivatkozással a felperes a jelen perben a szolgálati juttatásra való jogosultságát nem támaszthatja alá. Mindezekre figyelemmel nem vezethetett eredményre a felperes fellebbezési hivatkozása a Hszt. 66. § (4) bekezdésére, 37-38. címben foglaltakra a részére felajánlott munkakör megfelelőségével kapcsolatban, továbbá abban a tekintetben sem, hogy a Hszt. 77. § (1) bekezdése szerint érvelése alapján rendelkezési állományba kellett volna helyezni. Ugyanezek miatt nem bírt jelentőséggel a szolgálatteljesítési helyének a felmentést követő időszakra történő kijelöléséről szóló munkáltatói intézkedés, valamint az azzal kapcsolatban megjelölt jogszabálysértések sem, figyelemmel arra is, hogy a felperes a fellebbezésében felsorolt idézett jogszabályhelyeket a megjelölt jogsérelemmel okszerű indokolással összefüggésbe nem hozta.

[19] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá az ítéletének indokolásában, hogy a fegyverpénzre való jogosultság megítélésénél a releváns jogszabályi rendelkezést a Korm. rendelet 5. § (1) bekezdés b) pont bb) alpontja és (2) bekezdés b) pont bb) alpontja képezte, mely szerint a felperes nem volt jogosult a szolgálati juttatásra, mert a 2021. december 31. napja szerinti releváns időpontban (Korm. rendelet 4. §) felmentését töltötte, és a felajánlott új beosztás el nem fogadása miatt a felmentésére neki felróható okból került sor. Az ezen releváns jogszabályi rendelkezéssel kapcsolatos érvelést a felperes a fellebbezésében nem adott elő, nem támasztotta alá, hogy az elsőfokú bíróság okfejtésével szemben a fegyverpénzre miért jogosult.

[20] A felperes a fellebbezésében szintén csak állította, hogy az alperes sértette a joggal való visszaélés tilalmát és az egyenlő bánásmód elvét azzal, hogy nem helyezte őt rendelkezési állományba, viszont nem fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság ítélete miért jogszabálysértő ebben a körben, továbbá a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján megsértett jogszabályhelyet sem jelölt meg a fellebbezésének ezen részében. Mindezek alapján a másodfokú bíróság csak annak megállapítására szorítkozhatott, az elsőfokú bíróság jogszerűen rögzítette, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban nem állított konkrét jogsértést és nem támasztotta alá egzakt tényekkel a hivatkozásait a joggal való visszaélés és az egyenlő bánásmód elvének megsértése kapcsán.

[21] Mindezekre tekintettel a felperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, ami az elsőfokú ítéletben foglaltak megdöntésére alkalmas lenne, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján annak helyes indokainál fogva helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. CXXX. törvény (továbbiakban Pp.) 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének viselésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése, 82. § (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 4. § (1) bekezdése, 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése alapján állapította meg. Ennek során az alperes által felszámított perköltség összegét a pertárgy

értékére, az ügy bonyolultságára, az alperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel nem tartotta eltúlzottnak.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték (353.956 forint) a felperes munkavállalói költségkedvezménye okán a Pp. 102. § (1) bekezdése és (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

[24] Az Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. november 27.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró